

MINDENNAPI KENYERÜNK ALEJANDRO GAMBOÁNAK

César Vallejo

Reggeli: híg lötty... Nedves temetőföld,
a szeretett vér párálló szaga.
Téli város... Csikorgó taliga
böjti érzélemmel csurig teli,
dermedt keresztúti hadjárata.

*Imreh András
fordításai*

Szeretnék minden ajtón bekopogni,
kikérdezni, ha kit otthon találok,
a síró szegényekhez odamenni,
friss szelet kenyereket osztogatni.
A gazdagok szőlejét fosztogatni
az égi fényre
szögtől-keresztől
mindörökre elváló szent kezekkel.

Reggeli pillák, fel ne nyíljatok!
De mindennapi kenyerünket add meg,
Uram!

Minden csontom oly idegen;
tán nem is az enyém!
Talán ami a másé, azt bitorlom,
ami nem is a jussom;
meglehet, hogy ha én nem születek meg,
kávém inná másik szegény!
Tolvaj vagyok... Hát hová legyek én?

S e hideg órán, amikor a föld
szomorú emberporillatot áraszt,
szeretnék minden ajtón bekopogni,
megkövetni, akit otthon találok,
s megadni mindnek szelet kenyerét:
szívem kemencéjében sült – egyék!

TÖMEG

Vége lett a csatának,
holtan feküdt a harcos, de odament egy
ember
és azt mondta: „Ne halj meg! úgy szeret-
lek!”
De ó jaj! a halott, az meg se moccant.

Jött újabb kettő és kérlelte szépen:
„Ne hagyj itt minket! Tarts ki! Gyere
vissza!”
De ó jaj! a halott, az meg se moccant.

Jött még húsz, száz, ezer, ötszázezer
kiáltván: „Hogy lehet, hogy ennyi szere-
tet se számít!”
De ó jaj! a halott, az meg se moccant.

És millióan vették már körül
és kérlelték: „Testvér, maradj velünk!”
De ó jaj! a halott, az meg se moccant.

Akkor köréje gyűlt a föld minden lakója,
és látta a halott, hogy szomorúak,
és szép lassan felült
és megölelt egy embert és lassan útnak
indult.